

HISTÒRIES NATURALS

# L'agró caçaire



Martí Domínguez

“En un estany hi havia un agró acostumat de pescar llongament”, escriu Ramon Llull al seu *Llibre de meravelles*. Pescar llongament, vet ací l'ofici que defineix l'agró millor que cap altre. Amb el seu bec esmolat com un

coltell, que s'encasta en un coll llarg i flexible, l'agró pesca amb eficàcia, enfilant-hi peix. És una autèntica meravella veure-lo, soberbi i enfaristolat, al damunt d'una mata de bova: amb el coll estirat, per tal de confondre's entre les ombres i reflexos de les canyes, esguarda el canal o l'estany, estratègicament situat. Cada agró ocupa un lloc de pesca, i mantenen entre ells una distància perfectament calculada, com si es tractara d'una competició federada; si un passavolant intenta situar-s'hi, de seguida, es llancen sobre ell en una revolada magnífica, originant un esbart de fulgurances que recorda aquell agró atacat per un rapinyaire al quadre *Retrat d'un cavaller de Carpaccio*. Perquè l'agró blau no sols és entre els ocells un del més grans pescaires, sinó també una de les aus més belles i elegants; ja ho ponderava l'escriptor de la renaixença Eduard Girbal: “De canya en canya de la riba, els bernats pescayres de brillant y tornassolat plomatge”.

Fa uns anys, era difícil de veure a l'Albufera aquell tornassolat plomatge. Avui, els agrós són tan abundants que el peix escasseja. Són coses dels desequilibris de la natura; abans era més fàcil de trobar l'agró roig,

i descobrir un agró blau (o com diuen a Catalunya, un bernat pescaire) era un motiu de festa i alegria. Ara s'esdevé quasi el contrari, i la població d'agró blau ha augmentat tant que no hi ha riba albuferenca que no estiga densament poblada per aquells ocellots pomposos i una mica bufanúvols.

La falta d'elements naturals

ha disparat la població d'aquesta espècie, i ha produït una competència d'una agressivitat densa i ferotge.

Fins l'extrem que, com em comentava un pescador del Palmar, aquesta espècie s'ha convertit en el pitjor enemic de les rates que infesten les mates albuferenques. Són coses, com deia, de la naturalesa. El bernat pescaire, des de la seua bova, quan albira el nadar d'una rata, es llança en picat com si haguera descobert una llissa saborosíssima. Fins l'extrem que ara, la falla que ens narra Llull, hauria de començar d'una altra manera molt diferent: “En un estany hi havia un agró acostumat de caçar llongament”... I és que la fam -bé ho sabem- fa i desfà la biologia.



Ara, l'anuari de  
The Economist,  
en català,  
en venda  
a les llibreries.



800 ptes.

Només fins  
el 31 de març!

Comandes per  
telèfon: 902 13 10 25